

nogen Undtagelse, skjønt dette dog i nærværende Tilfælde ikke ganske er det Samme, som naar der voteres bestemte Røstninger til forskjellige Statsinstitutioner, men da det hidtil ikke har været en staaende Regel, at fastsætte saadanne Beløb alene i Finantsloven, men det tværtimod har været den almindelige Regel at fastsætte Sigt i særlige Love, saa faaar det en ganske eiendommelig Betydning, naar man i dette Tilfælde vil gjøre Undtagelse fra det Almindelige. Jeg seer derfor ikke nogen som helst fornuftig Grund til i dette Tilfælde at sætte Beløbet anderledes, end der er foreslaaet af Regjeringen og nu vedtaget af Landstinget.

Varfod: Under Behandlingen af den forrige Lov blev der talt en heel Deel om ærede Rigsdagsmænds Inkonsekvents. Da jeg anseer det for rimeligt, at Spørgsmaalet om det sjerde Endringsforslag vil blive afgjort ved Navneoppraab, skal jeg, for ikke at synes inkonsekvent, tillade mig at erklære, at jeg ved forrige Afstemning stemte for, at det der omtalte Beløb aarlig skulde opføres paa Finantsloven, men dette stete ligfrem ved en Feiltagelse, og, saasnart jeg blev opmærksom derpaa, erklærede jeg det saa høit, at mine Naboer haade til Høre og til Venstre hørte det; da imidlertid min Stemme ikke vilde have forandret Resultatet, fandt jeg det ikke Umagen værd at bede om at blive oppraabt paany, for saaledes at faae Leilighed til at forandre min Afstemning. Naar jeg altsaa idag stemmer anderledes end sidst, saa vil jeg for dem, der gjenemgaae Navneoppraabet, ganske vist synes inkonsekvent, medens jeg dog i Virkeligheden er konsekvent og kun retter en Feiltagelse, som jeg forrige Gang gjorde mig skyldig i.

Sfcherning: Vi skulle lægge Mærke til, at en væsentlig Grund til, at dette Lovforslag er blevet til og har den Stikfelse, som det har, nemlig at Politiet ikke er overdraget alene til Kommunen her i Hovedstaden, men til Regjeringen i Forbindelse med Kommunen — Kommunen er i denne Henseende underordnet Regjeringen — ligger i Grundlovens § 46, som siger: „Regjeringens Sæde er Rigs-

dagens Forsamlingssted. I overordentlige Tilfælde kan Kongen sammenkalde den paa et andet Sted i Riget“. Regjeringens Sæde er Kjøbenhavn, denne By er altsaa Rigsdagens Forsamlingssted, og Regjeringen maa derfor paa den ene Side bidrage til, at der kan holdes tilstrækkeligt Politii der paa Stedet, men den maa paa den anden Side ogsaa ordne Forholdet saaledes, at den ikke slipper ud af sin Haand, hvad der bidrager til at haandhæve dens egen Sikkerhed. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) sagde, at her ikke var Tale om noget Nyt, men at det var Noget, som bestod fra tidligere Tid af, at der fra Statens Side blev givet et Tilskud til i Forening med Kommunens Tilskud at holde et Politii her i Kjøbenhavn. Dette er meget rigtigt, men det, som der tidligere i saa Henseende har været Tale om, er, at der paa hvert Aars Finantslov blev bevilget en Sum hertil, og at der ikke bestod nogen Lov om et fast Tilskud. Der er ingen Grund forhaanden til at forandre dette Forhold. Det ærede Medlem siger, at der fra Kommunens Side er indgaaet en Overenskomst, og paa denne Overenskomst bygger man det, der her vedtages, men dette er en Misforstaaelse. Der er Ingen, der har haft Myndighed til at aflutte en saadan Overenskomst, og den kan saaledes ikke have fundet Sted. Der er givet os en Meddelelse om, at Ministeren ved sin Bevillie har skaffet sig Oplysning fra Kommunen om, under hvilke Betingelser den kan opfylde visse Foranstaltninger, uden at det falder den for byrdefuldt; men dersom Ministeren og vi i Forening skulde finde, at disse Foranstaltninger aldeles ikke svarede til deres Hensigt, og at der maatte paalægges Byen ganske andre Byrder for at opfylde dem, saa havde Kommunen kun en simpel raadgivende Stemme. Vi ere komne saa langt ind paa en vigtig Bei i denne Retning, at jeg har hørt sige i denne Sal, jeg tør ikke sige bestemt af hrem, at dersom vi ikke i denne Lov bevilgede det eller det, saa kunde Kommunen træde tilbage; men dersom noget Saadant kunde finde Sted, saa kunde jo Kommunen, naar Loven var udkommen og understrevet af Kongen, sige: Nei, vi ville ikke gaae ind paa det, som Loven fastsætter. Man skal